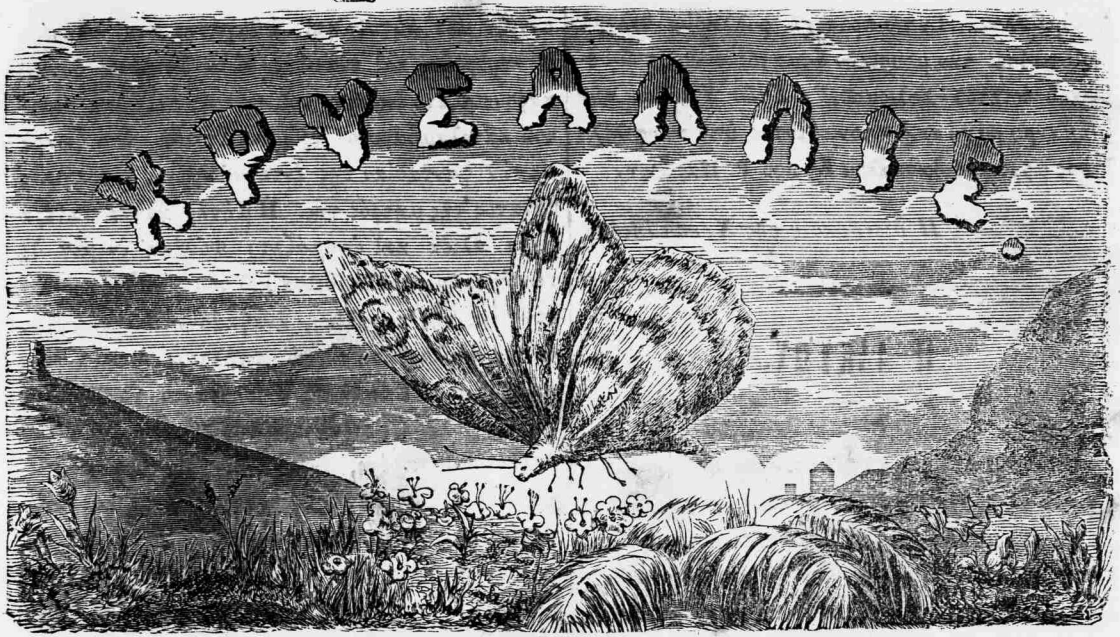

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ—ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΤΟΜΟΣ Α΄.

15 ΜΑΙΟΥ, 1863.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 10.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Αίτια ἀνεξήρτητα ὅλως τῆς ἡμετέρας θελήσεως, καὶ προσκόμματα ἀπκντώμενα ἀείποτε εἰς τὴν ἀρχὴν πάσης ἐπιχειρήσεως, ἐπέφερον μικράν τινα ἀταξίαν περὶ τὴν ἐκδοσιν τῆς Χρυσάλλιδος. Ἡ διεύθυνσις αὐτῆς δὲν ἐφείσθη ὅμως οὐδενὸς κόπου, οὐδεμιᾶς προσπαθείας, ὥπως ἄρῃ ἐκ μέσου πᾶν παρεμβαλλόμενον πρόσκομμα καὶ δυνήθῃ οὕτω νὰ ἐκπληρώσῃ ἀνελλιπῶς πρὸς τοὺς συνδρομητάς τῆς καὶ τὸ κοινὸν πᾶσαν αὐτῆς ὑποχρέωσιν.

Ἦδη δὲ ἐλπίζει ὅτι τοῦ λοιποῦ ἡ ἐκδοσις τῆς Χρυσάλλιδος θέλει γίνεσθαι τακτικωτάτη καὶ ὅτι ἡ διεύθυνσις θέλει ἐντὸς ὀλίγου κατορθώσῃ νὰ ἐκδώσῃ ἐγκαίρως τὰ δύο καθυστερούμενα φυλλάδια καὶ ἀκολουθῶς νὰ δημοσιεύῃ ἕκαστον φυλλάδιον ἀκριβῶς ἀνὰ πᾶσαν δεκαπενθήμερίαν. Ἰσως ἦτο ἐνταῦθα ἀρμόδιον νὰ ἐπικαλεσθῶμεν καὶ πάλιν τὴν πρόθυμον συνδρομὴν τοῦ κοινού, τὸ ὅποιον καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκδόσεως τῆς Χρυσάλλιδος ἐφάνη εὐμενὲς πρὸς αὐτήν. Αἱ ἄφευκτοι δαπάναι πρὸς συντήρησιν ἑνὸς τοιούτου περιοδι-

κοῦ εἶναι, ὥς πολλοὶ γινώσκουσιν, ὑπέρογκοι, ἐνῷ συνήθως τὰ εἰσοδήματα εἶναι λίαν γλίσχροα, καὶ πολὺ δυσκόλως ἐξαρκοῦσιν εἰς τὸ νὰ καλύπτωσι τὰς δαπάνας. Ἐκ τούτου δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ἂν ἐλπίς κέρδους εἶναι ἡ παρορμῶσα ἡμᾶς αἰτία εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ τούτου, διότι, καὶ ἂν ἡ ἰδίᾳ πείρα δὲν μᾶς ἀπεδείκνυε τὴν ἀπάτην μας, προγενέστερα ὅμως ἢ καὶ σύγχρονα παραδείγματα ἄλλων ναυαγησάντων περιοδικῶν ἐδύναντο νὰ μᾶς ἀποθαρρύνωσιν, ἂν ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ θεμελιώσωμεν ἐν σύγγραμμα ἐν ᾧ νὰ δύνωνται οἱ ἡμέτεροι λόγοι νὰ δημοσιεύωσι τὰς ιδέας των, δὲν κατίσχυε πάσης ἄλλης ιδέας. Ὡς δ' ἐπικαλούμεθα τὴν ὕλικὴν συνδρομὴν τοῦ κοινού διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεώς μας ταύτης, ἔτι μάλλον ἐπικαλούμεθα καὶ τὴν νοητικὴν συνδρομὴν τῶν ἡμετέρων λογίων, τῶν δυναμένων διὰ τοῦ κλάμου των νὰ γράψωσι τι τερπνὸν καὶ ὠφέλιμον. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ πρόσκλησίς μας αὕτη δὲν θέλει εὐρεῖ ἐντελὲς ἀδιάφορον τὸ φιλόκαλον κοινόν.

Πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν ἀπεφασίσαμεν νὰ δημοσιεύωμεν ἐνίοτε καὶ τινα τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν ἁμαρτῶν τογισμένα διὰ κλει-

δοκύμβαλον. Ἐντῷ προσεχῇ φυλλαδίῳ θέλομεν δημοσιεύσει τὴν μουσικὴν ᾠσματὸς τινος τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Σολωμοῦ, «*Στῶν Ψαρόων τὴν ἐλόμαυρην βράχην κτλ.*» τονισθέντος ὑπὸ τοῦ φιλέλληνης μουσικοδιδασκάλου Κυρίου Ρ. Παριζίνη.

Ἡ διέθυσσις τῆς Χρυσάλλιδος.

Η ΑΛΚΥΩΝ.

Ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, ἐν μέσῳ δύο ἀποτόμων βράχων καὶ οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης ἔκειτο τὸ σπήλαιον τοῦ Σίννιδος τοῦ περιβοήτου αὐτοῦ ληστοῦ, ὅστις ἐνεδρεύων ἀπὸ τὴν σὺνδεδρὸν καὶ δασύφυλλον εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου του, ἐπέπιπτε κατὰ τῶν ἀνυπόπτων διαβάτων καὶ τοὺς κατέσφαζε πρὶν ἢ προφθάσῃσι νὰ ὑπερασπισθῶσι. — Ἀντικρὺ τοῦ μέρους τούτου ὑπῆρχεν ὑψηλὸς λόφος, ἀπολήγων εἰς τὴν θάλασσαν δίκην ἀκρωτηρίου, κατὰφυτος ἐκ πευκῶν, ροδοδαφνῶν καὶ ἄλλων παντοδαπῶν φυτῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τούτου ὁ Σίννις καθήμενος πολλάκις τῆς ἡμέρας, ἔβλεπε μακρόθεν προσερχόμενα τὰ θύματα, ὅσα ἡ εἰμαρμένη ὤθει πρὸς τὸν θάνατον. Ἐνίοτε πάλιν, ἀφοῦ ἐπὶ ματαίῳ περιέμενε πολλὰς ὥρας, δυσανασχετῶν καὶ παρωργισμένος, διότι δὲν εὑρίσκει λείαν, ἐσύναζε βαρεῖς λίθους καὶ ἔβριπτεν αὐτοὺς κατὰ τῶν προσπελαζόντων ἀλίστων ὅσοι, καταπεπονημένοι ὑπὸ τοῦ καύσωνος, κατέφευγον εἰς τὸ ὑπὸ τὸ ἀκρωτήριο σπήλαιον, ἐπιζητούντες δρόσον καὶ ἀνάπαυσιν· τοὺς ἐφόνευε δὲ ὅχι διὰ νὰ τοὺς ληστεύσῃ, διότι ἦσαν πτωχοὶ καὶ μόνην περιουσίαν εἶχον τὴν λέμβον καὶ τὰ δίκτυά των, ἀλλὰ διότι ἡ μαύρη αὐτοῦ ψυχὴ κατηυφραίνετο εἰς τὸ κακούργημα.

Τρόντι ὁ Σίννις ἦτον αἰμοχαρὴς καὶ ἄγριος καθὼς οἱ ἀλαζόνες γίγαντες οἱ ἐπιχειρίσαντες νὰ ἀναβῶσι τὸν οὐρανόν· ἐκ τούτων ἔλεγεν ἐγκαυχώμενος ὅτι κατήγετο καὶ τούτων ἐκκληρονόμησε καὶ τὴν ὑπεράνθρωπον βίωσιν. Καὶ περιεφρόνει μὲν τοὺς εὐεργέτας θεοὺς, ὅσοι πραῦνοντες τὰ δεινὰ τοῦ ἐφημέρου βίου τῶν θνητῶν, ἐδίδασκαν αὐτοὺς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸ φιλόνομον, ἐλάτρευε δὲ τὴν Βίαν, ἥτις πρῶδρομον ἔχουσα τὴν τυφλὴν ὁργὴν ἀγάλλεται βλέπουσα τὴν χύσιν τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος.

Ὁ Γίγας δὲν κατῴκει μόνος τὸ σπήλαιον, ἀλλὰ

συνέζη μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ θυγάτηρ του Ἀλκυὼν. Ἡ περίφοβος καὶ εὐπειθὴς αὕτη ὑπηρέτις δσάκις παρουσιάζετο ἐνώπιον τοῦ πατρὸς τῆς, ὑπὸ πανικοῦ καταλαμβάνετο τρόμου, ἐπειδὴ ἦτο ζωηρὰ εἰς τὴν φαντασίαν τῆς ἐντετυπωμένος ὁ τραγικὸς θάνατος τῆς μητρός τῆς. Ἡ μήτηρ αὐτῆς πατέρα εἶχεν ἀλιέα καὶ ὠνομάζετο Φοινίκη· ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν καταληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σίννιδος κοιμώμενη ἐπὶ τῆς παραλίας, ἠναγκάσθη διὰ τῆς βίας νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ σπήλαιον καὶ νὰ γίνῃ σύζυγός του. Ἐπειδὴ δὲ ἐβδελύσσετο τὸ κακούργημα, πολλάκις ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Σίννιδος, πρὸ τοῦ σπηλαίου ἱσταμένη, ἀνήγγελλεν εἰς τοὺς ὁδοιπόρους ὅτι ἡ ζωὴ των διατρέχει κίνδυνον καὶ τοὺς συνεβούλευε νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ἐκεῖθεν.

Ἀλλ' ὁ γίγας ἀνακαλύψας ἐπὶ τέλους τὴν φιλόανθρωπον ταύτην προδοσίαν καὶ μανιώδης γενόμενος ἤρπασε τὴν Φοινίκη ἀπὸ μέσου τοῦ σώματος, τὴν ἐσήκωσεν ὑψηλὰ καὶ τὴν κατέρριψεν ἐπὶ τῶν βράχων. Ὡς δὲ ὁ μέθυσος ῥίπτει κατὰ γῆς τὸ ποτήριόν του καὶ τὸ κατασυντρίβει, οὐδεὶς δὲ πλέον βρέχει εἰς τοῦτο τὰ χεῖλη του, οὕτω καὶ ἡ Φοινίκη κατέπεσε συντριβείσα· μάρτυς τῆς συγερᾶς πράξεως τοῦ Σίννιδος ἦτον ἡ μικρὰ τότε Ἀλκυὼν, ἡ δὲ αἱματόφυρτος εἰκὼν τῆς μητρός δὲν ἐξηλείφθη ἔκτοτε τῆς μνήμης τῆς καὶ δσάκις ἔβλεπε τὸν γίγαντα ῥίγος τὴν κατελαμβάναν, ἂν καὶ οὐδέποτε τῇ ἀπέτεινε τραχεῖς λόγους.

Μίαν νύκτα λοιπὸν πατὴρ καὶ θυγάτηρ ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῶν ἐκ χόρτου στρωμνῶν των, ἡ μὲν Ἀλκυὼν παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου, ὁ δὲ Σίννις εἰς τὸ βάθος. Ὁ γίγας ἐκαλύπτετο διὰ χλαμύδος ἐκ πορφύρας, λάφυρον Σικωνίου ἐμπορίου, ἐκοιμάτο δὲ ὕπνον βαρὺν καὶ ταραχώδη, διότι κατέφαγεν ἀπλήστως κρέατα καὶ ἔπιεν οἶνον, τὰ ὅποια οἱ ποιμένες καὶ οἱ γεωργοὶ τῶν πέριξ προσέφερον αὐτῷ ὡς φόρον ἐπ' ἐλπίδι νὰ σωθῶσιν ἀπὸ τὰς χειρὰς του· ἀλλ' οἱ δυστυχεῖς ἡσυχίαν ποτὲ δὲν εὑρίσκον καὶ καθ' ἡμέραν πικρίας ἐποτίζοντο. Καὶ ὁ μὲν πατὴρ ἐκοιμάτο, ἀλλ' ἡ Ἀλκυὼν ὕπνον δὲν εἶχε καὶ περιστρέφετο εἰς τὴν κλίνην τῆς, ἂν καὶ ἡ σιωπηλὴ νύξ ἤγγιζε περὶ τὸ τέρμα τῆς. Τὴν προΐαν ἐκείνην ὁδοιπὸρος διήρχετο ἐκεῖθεν καὶ ὁ Σίννις τὸν ἐκράτησεν· ἦτο γέρων ἀδύνατος καὶ ῥακενδύτης, λύραν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς κρατῶν καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἀκουμβῶν ἐπὶ μακρᾶς βακτηρίας. Ὁ Σίννις κατὰ τὴν συνήθειαν ἀνύψωσε κατ' αὐτοῦ τὸ ῥόπαλον, ἀλλ' ὁ γέρων